

§ 13.

Regelen er formuleret efter Bremerlovens § 11, jfr. Bremerregulativets § 18. Det synes nemlig rigtigst i Overensstemmelse hermed at udtale — hvad der i øvrigt er stemmende med vor almindelige Ret —, at al Erstatning træder umiddelbart i Varens Sted for dem, som have tinglige Krav paa denne, og ikke at indskrænte Paragraffen til at bestemme dette med Hensyn til Forsikringsnummer alene, saaledes som § 7 i Lov af 23de Februar 1866 gør det.

§ Regulativet bør der vistnok staa en Regel som den i Bremerregulativets § 3: „For alle de Varer, for hvilke der udstedes Garantibeviser, besøger Pathusfabelt Forsikringen imod Ildsvaade. Det forsikrede Beløb maa mindst naa op til Garantisummen.“ (Af det sidste følger i øvrigt ikke, at dette Beløb i Tilfælde af Totalbrand altid udbetales; er Varernes Værdi sunken ned under Forsikringssummen, udbetales kun Vurderingssummen). I Loven er en saadan Bestemmelse derimod næppe paa sin Plads; jfr. dog Kießer I. c. S. 216 § 10.

§ 15.

Denne Paragraf er redigeret efter § 9 i Lov af 23de Februar 1866 og efter Solovens § 167. Det synes rigtigere at følge disse Regler end Bestemmelsen i det utrykte Udkast § 10, hvorefter Pathusfabelt Bestyrelse efter udstedt Befendtgørelse kan give nyt Bevis paa lignende Maade, som Fremgangsmaaden er med bortkomne Sparekassébøger. Der er saa meget desto større Grund til at holde paa Mortifikationsdommens mere formbundne Fremgangsmaade; som der her er to Beviser, hvoraf i Regelen kun det ene søges mortificeret. Forinden Formanden indrømmer den ansøgende at maatte udtage Mortifikationsstævning, bør han kræve en Attest fra Selskabet om, hvor vidt der i Bøgerne findes noget noteret om, at der er endosjeret et Garantibevis, eller at en Paategning efter § 10 har fundet Sted, samt om, hvad dette Endossement eller denne Paategning maatte indeholde. Fremgaar det af Selskabets Attest, at saadant Endossement eller saadan Paategning har fundet Sted, maa Stævningen indeholde en Henvisning dertil, jfr. nærværende Paragraf. Skulde det vise sig, at det ikke mortificerede Bevis senere fremkommer, indeholdende noget andet, maa den, som har faaet Mortifikationsdom, respekttere det trods Dommen. At det udbillede er rigtigst, uagtet § 15 intet udtaler derom, følger af, at Paragraffen maa antages at henføre til vor almindelige Rets Regler om Retsvirkningen af en Mortifika-

tionsdom, og disse ere, at Dommen legitimerer Mortifikanten som Indehaver af den Ret, der virkelig habes efter det bortkomne Dokument, jfr. Nul. Kasjen: Haandbog i Obligationeret, S. 474 ff. Derfor er den Dom, som et endosjeret Garantibevis's foregivne Ejer erhverver paa dette, ikke res judicata for Ejeren af Oplagsbeviset; og skulde det vise sig, at den sidste har et rent Oplagsbevis, kan han saa Varerne udleverede (jfr. § 3) uden Hensyn til den anden, der ved Dommen er bleven legitimeret som Panthaver.

Det er tvivlsomt, om der bør indrømmes den mortifikationsjøgende en lignende Udleveringsret som ved Konnossementer (jfr. Solovens § 167). Thi da der her er et andet Bevis, hvis Indehaver kan ventes at fremstaa under Sagen for at varetage sit Tary, om end Dommen ikke er res judicata for ham, er der mere Grund til her at afvente Procedurens Udfald, end hvor et Konnossement søges mortificeret. Alligevel er Regelen optagen, fordi det ofte kan have stor Betydning snarest at kunne saa Varerne udleverede, og fordi Mislighed ved Mortifikation af saadanne Beviser som de her omhandlede har ringe Udfigt til at lykkes; dertil have Beviserne normalt en alt for kort Omløbstid, hvorfor de langtm vanskelige end Panteobligationer f. Eks. ville gaa den berettigede midlertidig af Minde og ikke blive gjort gældende over for Selskabet i den Tid, da Mortifikationsstævningen løber. Selskabet vil altid være pligtigt at gøre vedkommende opmærksom paa, at Mortifikationsstævning er udtagen paa det Bevis, han præsenterer for den. Det er bl. a. af denne Grund, at Stævningen straks skal forkyndes for Selskabet.

Varsalet er sat til 12 Uger; dette synes altid at maatte være tilstrækkeligt, og der er ikke her som ved Konnossementer saa mange vekslende Forhold at tage i Betragtning, at Varslets Længde bør kunne variere. Da Værnetinget i Sager vedrørende Beviserne, jfr. § 17, ellers altid er Sø- og Handelsretten, bør ogsaa Mortifikationsdom søges her. De i Paragraffen forekommende Afgørelser ere saadanne, som Formanden bør kunne træffe paa egen Haand.

§ 16.

§ Lov af 23de Februar 1866 § 10 er der givet Oplagsbestyrelsen Ret til, efter at en offentlig Indkaldelse er stet, at bortfælde oplagte Varer, som i 5 Aar ikke ere blevne krævede udleverede. Salgsretten maa imidlertid først og fremmest habes i Tilfælde, hvor Omkostningerne ved Varernes Lagring og andre paaløbne Udgifter nærme sig til